

jou. Alles in mij hunkert naar een eenheid met jou. Help mij Marianne. Ik ben zo alleen. Zo gruwelijk alleen. Laat ons samen sterk zijn. Werkelijk, ik verlang naar jou en weet geen blijf met mezelf. Toen ik vanochtend de waserette verliet sprak een vrouw mij toe: 'De redding is nabij' zei ze. Ik ben toen als een bezetene hierheen gerend wetende dat jij mijn verlossing bent.

Pauze.
Hoewel ik evenzeer besef dat ik ook jou kan redden.
Hij grijpt haar handen vast en kust haar vingertoppen. Na een tijd...

Waarachtig er bestaat nog liefde. Toen ik gisteren op een onbewaakt moment aan een toekomst zonder jou dacht, werd ik ijskoud van binnen. Ik ben toen stampvoetend op de houten vloer van mijn woning heen en weer gerend, luid meezingend met een schlager uit vervlogen tijden. Ik hoopte dat jij onder mij woonde en medelijden met mij zou krijgen. Ik hoorde je de trap opkomen. Tergend langzaam. Trede na trede... Ze houdt van mij, ze houdt niet van mij, ze houdt van mij... Ik hou ook van jou, Marianne. Als maar opnieuw zie ik jou beeld voor mij. De groeven in je voorhoofd die mijn levenslijn tekenen.

Plotseling kijkt hij naar buiten.

Ja, Marianne. Achter die sterrenhemel gaan nog ontelbare melkwegstelsels verscholen. Ik weet dat wij nu samen elders vertoeven. Ik hou van je. Ik hou van je. Ik hou van je.

Hij merkt dat hij nog steeds haar handen vastheeft. Hij nipt in haar handen.

Gaat het jou ook zo ongeveer, Marianne?

Na een pauze.

Marianne

Ik zou graag op jouw vraag antwoorden met 'ja, mij gaat het ook zo', want ik weet dat je daarnaar verlangt. Maar ik kan het mij niet veroorloven om wat ik zeg en doe zinloos te vinden.

De schrijver

Ik ben echt gekrenkt als het iemand anders anders gaat dan mij.

Marianne

Dat is merkwaardig.

Dat kan je toch niet van mij verwachten dat ik jou nu nog de zin van je leven geef.

Er valt een ontzettend lange stilte. Marianne is heel ontspannen. Ze kijkt hem aan. De schrijver: onwennig. Hij geeft haar nog vluchtig een handkus en verlaat dan de woning.

Marianne Jezus Christus. A!

EINDE

Marianne Gaat het jou ook zo ongeveer, Ernst? Word je nooit wakker met het gevoel dat er ineens geen banden meer bestaan.

Na een pauze.

De schrijver

Ik zou graag op jouw vraag antwoorden met 'ja, mij gaat het ook zo', want ik weet dat je daarnaar verlangt. Maar ik kan het mij niet veroorloven om wat ik doe zinloos te vinden.

Marianne

Ik ben echt gekrenkt als het iemand anders anders gaat dan mij.

De schrijver

Dat is merkwaardig.

Marianne rukt zich van hem los.

Dat kan je toch niet van mij verwachten dat ik jou nu nog de zin van je leven geef.

Marianne slaat hem.

Marianne Lafaard!

Hij kust haar en gaat weg.

Hij is mij voor geweest. Nu kan IK niet meer weggaan. Voor iemand anders zou er nu iets kunnen beginnen.

EINDE

